

[Ib Christensen.]

uden videre at videreekspedere 10 forslag af den vidtrækkende karakter, af denne art. Det må være det, der kommer ud af det, og jeg håber da på en positiv løsning. Men det afhænger både af folketingset og ikke mindst af regeringen. Jeg håber da på, at man kan få en løsning frem. Vi er i hvert fald villige til at indgå i forhandlingerne, og de parlamentariske muligheder skulle for så vidt være til stede, hvis regeringen selv har viljen dertil.

Per Hækkerup (S):

Mit partis ordfører og andre talere fra mit parti har redegjort for, hvorfor vi finder at den helhedsplan, som regeringen har lagt frem, ikke kan danne grundlag for seriøse, alvorlige forhandlinger om løsningen af de meget alvorlige problemer, som vi alle erkender landets økonomi står over for.

Det er understreget, at helhedsløsningen lider af den meget alvorlige svaghed med hensyn til den sociale balance, at det først og fremmest er de lavtlønnede, at det er pensionisterne og andre dårligt stillede grupper, der kommer til at bære de tungeste byrder ved denne løsning. Løsningen lider af den svaghed, at den ikke vil være effektiv i forhold til den inflatoriske udvikling. Og den lider af den svaghed, at den ikke vil være i stand til at ændre — i hvert fald ikke i nogen betragtelig grad — på de arbejdsløshedstal, som vi har, og som vi må frygte yderligere vil vokse.

Det er vores standpunkt, og jeg vil gerne understrege, at det er med megen skuffelse, vi i dag må konstatere, at vi er nået i den økonomisk-politiske situation, vi er kommet i. Da den nuværende regering blev til, da statsministeren med megen målbevidsthed — efter at have skubbet sine tidligere allierede, de konservative og de radikale, til side — nåede at danne regering, så må statsministeren og venstre have haft en formodning om, at de havde en politik, der kunne løse de økonomiske problemer, landet stod i, og som vi vidste ville blive alvorligere, hvis ikke der skete indgreb. Vi må i dag konstatere, at dette ikke er lykkedes for regeringen. Vi må også konstatere, at når dette ikke er lykkedes for regeringen, skyldes det ikke, at den har haft en vrangvillig opposition.

Fra socialdemokratiets side gik vi straks ind i forhandlinger med regeringen og nåede til et forlig i februar måned. Vi deltog i drøftelser i maj måned om afgiftsforhøjelser. Vi var også parat til at acceptere disse afgiftsforhøjelser, men vi mente, de var utilstrækkelige til løsningen af det stadig mere truende arbejdsløshedspøblem, og vi ønskede dem derfor suppleret med yderligere foranstaltninger, der kunne modvirke arbejdsløsheden. Det kunne vi ikke nå til enighed om. Regeringen sluttede derfor et forlig med de andre partier, derunder hr. Glistrups parti. Jeg har lov til at betegne det — uanset anvendelsen af farven — som en sort dag for dansk demokrati.

Uanset det og uanset den skuffelse gik vi og de radikale ind i drøftelser med regeringen om det meget påtrængende boligproblem, og selv om vi ikke nåede en løsning, der var tilfredsstillende for os — eller tilfredsstillende for nogen af de andre partier, der deltog i forliget — så fik vi et forlig. Sommeren igennem forhandlede vi på teknisk plan og senere på politisk plan med regeringen om den videregående økonomiske politik. I midten af september måned var vi overordentlig nær ved at nå til et forlig med regeringen, men det, det strandede på, var først og fremmest, at vi ikke kunne få de tilstrækkelige garantier for en beskæftigelsesfremmende politik. Vi beklager overordentlig dybt, at det skete, og vi beklager dybt, at regeringen følte sig bundet af maj-forliget til at søge andre forligspartnere, som ikke repræsenterer et flertal i dette ting.

Hvis denne regering havde haft viljen til at løse landets økonomiske problemer, så havde den sørget for at etablere et fastere samarbejde med socialdemokratiet. Jeg tror, den erfaring, vi har nået igennem dette år, er, at en regering ikke kan drømme om i en så alvorlig situation, som landet befinder sig i, at kunne chancesejladse sig frem med forlig snart til den ene og snart til den anden side. Siden september har tingene fået lov til at glide, glide i en sådan grad, at man har lov til at sige: vi har faktisk ingen regering; vi har nogle ministre, også en statsminister, men vi har ingen regering.

Nu kommer disse ministre og forelægger os en såkaldt helhedsløsning, hvis hovedindhold er en indkomstpøolitik, der først og fremmest, ja, næsten udelukkende skal bæ-